

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2020r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 października 2020r. w Warszawie

sprawy P. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o rentę rodzinną i świadczenie uzupełniające w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji

na skutek odwołania P. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 29 listopada 2019r., znak: (...)

z dnia 20 listopada 2019r., znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 20 listopada 2019r., znak: (...) w ten tylko sposób, że prawo do renty rodzinnej przyznaje P. W. na stałe;
2. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 29 listopada 2019r., znak: (...)w ten tylko sposób, że prawo do świadczenia uzupełniającego w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji przyznaje P. W. na stałe.

SSO Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

W dniu 16 grudnia 2019r. P. W. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 20 listopada 2019r., znak: (...) oraz od decyzji z dnia 29 listopada 2019r., znak: (...). Ubezpieczony wniósł o ustalenie, że jest osobą całkowicie niezdolną do pracy oraz niezdolną do samodzielnej egzystencji na stałe, a także o zmianę decyzji i przyznanie prawa do renty rodzinnej oraz do świadczenia uzupełniającego na stałe.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że wystąpił o przyznanie renty rodzinnej i świadczenia uzupełniającego w celu zabezpieczenia swojego bytu na przyszłość wobec niestabilności zatrudnienia osób niepełnosprawnych, wieku i stanu zdrowia ojca, braku własnego mieszkania oraz nieodwracalności dysfunkcji wzroku. Wyjaśnił, że jest osobą całkowicie niewidomą od 12 roku życia. Mimo zdobycia wyższego wykształcenia, poszukiwanie zatrudnienia było utrudnione. Aktualnie pracuje jako protokolant sądowy w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Północ w W. na stanowisku specjalnie przystosowanym do jego potrzeb, przy czym wskazał, że jest to jego pierwsza praca i w razie jej utraty, znalezienie nowego zatrudnienia może okazać się trudne. Podkreślił również, że w sierpniu 2019 roku na skutek choroby nowotworowej zmarła jego matka B. W., która stanowiła dla niego ogromne wsparcie w czynnościach życia codziennego. Na chwilę obecną zamieszkuje z ojcem, który mimo, iż jest osobą starszą, schorowaną

i utrzymującą się z niewielkiej emerytury, to pomaga mu w codziennych czynnościach takich jak przygotowanie posiłków, zakupy, utrzymanie czystości w miejscu zamieszkania czy załatwianie spraw urzędowych. Zaznaczył ponadto, że wraz z wiekiem pojawiły się u niego dodatkowe schorzenia jak choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa, stłuszczenie wątroby, bóle migrenowe i hipertrójglicydemia, a chcąc aktywnie uczestniczyć w życiu społecznym i zawodowym musi ponosić wydatki na kosztowny specjalistyczny sprzęt komputerowy i rehabilitacyjny, przy czym po śmierci matki wzrosły również koszty życia. W tych okolicznościach ubezpieczony wyraził brak zrozumienia odnośnie orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, który ustalił jego całkowitą niezdolność do pracy i niezdolność do samodzielnej egzystencji jedynie na okres 5 lat. Podkreślił, że po upływie tego okresu nadal będzie osobą niezdolną do pracy z uwagi na dysfunkcję wzroku, której negatywnych konsekwencji bytowych i społecznych nie da się uniknąć (odwołanie z dnia 16 grudnia 2019r., k. 3-4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swe stanowisko organ rentowy wyjaśnił, że w toku postępowania w sprawie wniosku ubezpieczonego z 19 sierpnia 2019r. o rentę rodzinną po zmarłej matce, ubezpieczony został uznany przez Komisję Lekarską ZUS za osobę całkowicie niezdolną do pracy do 30 września 2024r. Na tej podstawie organ rentowy przyznał mu prawo do roszczonego świadczenia do ww. daty. Odnosząc się natomiast do sprawy dotyczącej świadczenia uzupełniającego, organ rentowy przytoczył treść przepisów ustawy z 31 lipca 2019r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji, wskazując, że na dzień 1 października 2019r. ubezpieczonemu przysługiwała renta rodzinna w wysokości 2.042,97 zł oraz renta socjalna w wysokości 157,03 zł, wobec czego w zaskarżonej decyzji z 29 listopada 2019r. przyznano mu prawo do świadczenia uzupełniającego w kwocie 500 zł miesięcznie. Świadczenie zostało przyznane do 30 września 2024r. w oparciu o ww. orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS (odpowiedź na odwołanie z dnia 9 stycznia 2020r., k. 5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. W., urodzony w dniu (...), jest osobą niewidomą. Z uwagi na dysfunkcję narządu wzroku, w dniu 28 czerwca 2000r. został zaliczony przez (...) ds. Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności do znacznego stopnia niepełnosprawności o charakterze trwałym i na stałe, z zaznaczeniem, że niepełnosprawność powstała przed 16 rokiem życia. Od 1 października 2003r. ubezpieczony pobiera również rentę socjalną, która została mu przyznana na stałe (orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, decyzja ZUS z 1 października 2003r. – akta rentowe, tom III; dokumentacja orzeczniczolekarska – akta rentowe; opinia biegłego sądowego okulisty z 10 kwietnia 2020r., k. 21-23 a.s.).

Od 19 sierpnia 2011r. P. W. jest zatrudniony w Sądzie Rejonowym (...) W. na stanowisku protokolanta-stażysty (zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków z 25 października 2011r., z 11 maja 2017r., z 8 października 2019r. – akta rentowe, tom III).

W dniu 19 sierpnia 2019r. P. W. zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o rentę rodzinną po zmarłej w dniu 12 sierpnia 2019r. matce B. W. (wniosek o rentę rodzinną z załącznikami, k. 1-9 akt rentowych, tom IV). W związku z tym został skierowany na badanie do lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z 30 września 2019r. uznał go za całkowicie niezdolnego do pracy w związku ze stanem narządu wzroku na okres do 30 września 2024r., wskazując przy tym, że niezdolność powstała przed 16 rokiem życia. Ubezpieczony wniósł sprzeciw od powyższego orzeczenia w dniu 14 października 2019r., kwestionując je w zakresie stwierdzenia niezdolności do pracy na czas określony, w wyniku czego został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS. W orzeczeniu z dnia 30 października 2019r. Komisja Lekarska ZUS podzieliła stanowisko lekarza orzecznika ZUS w zakresie całkowitej, okresowej niezdolności

do pracy i dodatkowo wskazała, że ubezpieczony jest niezdolny do samodzielnej egzystencji do 30 września 2024r. (orzeczenia: lekarza orzecznika ZUS z 30 września 2019r., k. 10 a.r., Komisji Lekarskiej ZUS z 30 października 2019r., k. 11 a.r. – tom IV; dokumentacja orzeczniczo-lekarska – akta rentowe).

W oparciu o powyższe ZUS (...) Oddział w W. wydał w dniu 20 listopada 2019r. decyzję znak: (...), w której przyznał ubezpieczonemu prawo do renty rodzinnej na okres od 12 sierpnia 2019r. do 30 września 2024r. (decyzja ZUS z 20 listopada 2019r., k. 12-13 a.r. – tom IV).

W toku postępowania w sprawie renty rodzinnej, w dniu 15 października 2019r. P. W. wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o świadczenie uzupełniające dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji. Po rozpoznaniu wniosku ZUS(...)Oddział w W. w decyzji z 15 października 2019r., znak: (...) przyznał ubezpieczonemu świadczenie uzupełniające w kwocie 500 zł na okres do 30 września 2024r., ponieważ do tej daty została orzeczona niezdolność do samodzielnej egzystencji (wniosek o świadczenie uzupełniające, decyzja ZUS z 15 października 2019r. – akta rentowe, tom V).

W oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu okulistyki R. S. Sąd Okręgowy ustalił, że u ubezpieczonego występuje ślepotą w obu oczach, przejawiającą się brakiem poczucia światła, co wynika z częściowego zaniku gałek ocznych, całkowitego bielma rogówek i oczopląsu. Biegły wskazał również, że od dzieciństwa u ubezpieczonego stwierdzano znacznie słaby wzrok w obu oczach oraz wysoką krótkowzroczność. Ubezpieczony był poddawany leczeniu w Centrum (...), gdzie w 1991 roku stwierdzono u niego znacznie obniżoną ostrość wzroku, zwłaszcza w oku lewym z zastosowaniem dużej korekcji okularowej (ostrość wzroku oka prawego – 0,04, oka lewego – 0,02 z korekcją -16,0 dioptrii). W latach 1995-1996 doszło do odwarstwienia siatkówki w obu oczach. Mimo poddania ubezpieczonego leczeniu operacyjnemu w Centrum (...) nie uzyskano pozytywnych efektów i doszło do utraty widzenia w obu oczach. Biegły sądowy podsumował, że istniejąca u ubezpieczonego ślepotą wynika ze zmian w obu oczach w wyniku odwarstwienia siatkówki, nieskutecznego leczenia operacyjnego oraz wysokiej, degeneracyjnej wady wzroku. Ma ona charakter nieodwracalny i w obecnym stanie wiedzy brak jest możliwości skutecznego leczenia okulistycznego. Ubezpieczony porusza się przy pomocy laski oraz przy wsparciu innych osób. Niezdolność do pracy i do samodzielnej egzystencji ma charakter trwały. W ocenie biegłego nie nastąpi poprawa (opinia biegłego sądowego okulisty z 10 kwietnia 2020r., k. 21-23 a.s.; dokumentacja orzeczniczo-lekarska – akta rentowe).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony postępowania, a także nie budziły wątpliwości Sądu. Zostały więc uwzględnione jako wiarygodne.

Podstawę ustaleń faktycznych stanowiła również opinia biegłego sądowego okulisty R. S., którą Sąd ocenił jako sporządzoną w sposób fachowy i rzetelny. Opinia została poprzedzona analizą dokumentacji medycznej ubezpieczonego oraz badaniami, a poza tym zawiera jasny opis rozpoznanych schorzeń oraz przebiegu ich leczenia, zaś formułowane na tej podstawie wnioski odnośnie stanu zdrowia P. W., są jednoznaczne i logicznie uzasadnione. Ponadto strony nie wniosły zastrzeżeń do opinii, dlatego Sąd, uwzględniając i tę okoliczność, ocenił opinię jako rzetelną, podzielił sformułowane w niej wnioski i na jej podstawie dokonał ustaleń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie należy podkreślić, że zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów

lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W rozpatrywanej sprawie Sąd takiej potrzeby nie stwierdził, ponieważ wszystkie dowody, o których przeprowadzenie strony wnioskowały, zostały dołączone do odwołania i pism procesowych bądź przedstawione wraz z aktami organu rentowego. Ponadto, spór, który powstał między stronami w rzeczywistości nie determinował potrzeby

przeprowadzania dodatkowych dowodów. Do rozstrzygnięcia sporu nie było konieczne przeprowadzenie rozprawy, tym bardziej, że żadna ze stron o to nie wniosowała (art. 148¹ § 3 k.p.c.). W tych okolicznościach Sąd, na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c., rozpoznał sprawę i wydał rozstrzygnięcie na posiedzeniu niejawnym.

Dokonując analizy prawidłowości wydania zaskarżonych decyzji, Sąd miał na względzie, że o prawie do renty rodzinnej stanowi ustawa z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2020r., poz. 53), zwana dalej ustawą emerytalną. Zgodnie z art. 65 ust. 1 tej ustawy, renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń. Z kolei w myśl art. 68 ust. 1, prawo do renty rodzinnej mają dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione:

- 1) do ukończenia 16 lat,
- 2) do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia, albo
- 3) bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

Jeśli chodzi zaś o świadczenie uzupełniające, to zasady jego przyznawania zostały określone w ustawie z dnia 31 lipca 2019r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (Dz. U. z 2019r., poz. 1622). Zgodnie z art. 2 ust. 1 i 2 ww. ustawy, świadczenie uzupełniające przysługuje osobom, które ukończyły 18 lat i których niezdolność do samodzielnej egzystencji została stwierdzona orzeczeniem

o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji albo orzeczeniem o niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do służby i niezdolności do samodzielnej egzystencji, zwanym dalej „osobami uprawnionymi”. Jednocześnie zgodnie z treścią ust. 2 omawianego przepisu, świadczenie uzupełniające przysługuje osobom uprawnionym,

które nie posiadają prawa do świadczeń pieniężnych finansowanych ze środków publicznych albo suma tych świadczeń o charakterze innym niż jednorazowe, wraz z kwotą wypłacaną przez zagraniczne instytucje właściwe do spraw emerytalno-rentowych,

z wyłączeniem renty rodzinnej przyznanej w okolicznościach, o których mowa w art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zasiłku pielęgnacyjnego oraz innych dodatków i świadczeń wypłacanych wraz z tymi świadczeniami na podstawie odrębnych przepisów przed dokonaniem odliczeń, potrąceń

i zmniejszeń, nie przekracza kwoty 1700 zł miesięcznie. W myśl art. 6 ww. ustawy, świadczenie uzupełniające przysługuje od miesiąca, w którym zostały spełnione warunki wymagane do jego przyznania, nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o to świadczenie. Zgodnie zaś z art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji, w sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie, dotyczących postępowania w sprawie świadczenia uzupełniającego, wypłaty tego świadczenia oraz wydawania orzeczeń, o których mowa w art. 2 ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z wyjątkiem art. 136 tej ustawy.

Z powyższych przepisów wynika, że uprawnienia tak do renty rodzinnej, jak i świadczenia uzupełniającego są ściśle związane z pojęciem niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji. Zgodnie z art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Przy ocenie pojęcia „całkowita niezdolność do pracy” należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do jakiejkolwiek pracy), jak i ekonomiczne (całkowita utrata zdolności do zarobkowania wykonywaniem jakiejkolwiek pracy). Osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej jest więc osoba, która

spełniła obydwie te kryteria, a więc jest dotknięta upośledzeniem zarówno biologicznym, jak i ekonomicznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2004r., I UK 28/04, LEX nr 979161). Zgodnie natomiast z art. 13 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, niezdolność do samodzielnej egzystencji orzeka się w przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Termin ten ma szeroki zakres przedmiotowy, obejmuje bowiem opiekę, oznaczającą pielęgnację, czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp. oraz pomoc w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat, składanie wizyt u lekarza (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 marca 2019r., III AUa 473/18).

W rozpatrywanej sprawie bezsporne jest, że P. W. jest całkowicie niezdolny do pracy oraz do samodzielnej egzystencji z powodu powstałej przed 16-rokiem życia dysfunkcji narządu wzrokowego, w wyniku której jest osobą niewidomą. W toku postępowania przed organem rentowym, poprzedzającego wydanie obu zaskarżonych decyzji, stan zdrowia ubezpieczonego był przedmiotem analizy przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 30 października 2019r. uznała go za osobę całkowicie niezdolną do pracy oraz całkowicie niezdolną do samodzielnej egzystencji na okres 5 lat, tj. do dnia 30 września 2024r. Na podstawie tego orzeczenia organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do renty rodzinnej oraz do świadczenia uzupełniającego do daty wskazanej w ww. orzeczeniu. Istotę sporu w niniejszej sprawie definiowało stanowisko ubezpieczonego, który kwestionował zarówno decyzje ZUS, jak orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS w zakresie obejmującym stwierdzenie, że całkowita niezdolność do pracy oraz niezdolność do samodzielnej egzystencji ma charakter okresowy, a nie trwały. Na tej też podstawie domagał się przyznania obu ww. świadczeń na stałe.

W związku ze stanowiskiem ubezpieczonego, wskazać należy, że zgodnie z art. 13 ust. 2-3 ustawy emerytalnej, niezdolność do pracy - a poprzez odpowiednie stosowanie tych przepisów sformułowane w art. 13 ust. 5 ww. ustawy, także niezdolność do samodzielnej egzystencji – orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, albo na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu. W drugim z wymienionych przypadków, zgodnie z poglądami judykatury, orzeczenie o niezdolności do pracy (samodzielnej egzystencji) na okres dłuższy niż 5 lat nie jest orzeczeniem stwierdzającym tę niezdolność na zawsze, jest tylko prognozą – zgodną ze stanem wiedzy medycznej – że wcześniej nie zajdą zmiany stanu zdrowia badanego, uzasadniające zmianę tej oceny. Orzeczenie niezdolności do pracy lub samodzielnej egzystencji o charakterze trwałym jest uzależnione od kwestii medycznych, a przede wszystkim tego, czy stan zdrowia ubezpieczonego może ulec poprawie w przyszłości, czy też ze względu na charakter schorzeń, stopień ich intensywności i rodzaj leczenia takiej możliwości nie ma (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2011r., II UK 32/11; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 października 2013r., III AUa 124/13).

Ocena stanu zdrowia ubezpieczonego w kontekście zarówno stwierdzenia niezdolności do pracy lub do samodzielnej egzystencji, jak również innych jej aspektów (stopnia, czasu trwania), wymaga wiadomości specjalnych. Ustaleń w tym zakresie, zgodnie z art. 278 k.p.c., Sąd dokonuje w oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego.

Z uwagi na powyższe, dokonując oceny przewidywanego czasu trwania niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji ubezpieczonego, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu okulistyki i na niej się oparł. Zdaniem Sądu przedmiotowa opinia nie pozostawia wątpliwości odnośnie oceny stanu zdrowia ubezpieczonego w kontekście istniejącego u niego schorzenia w postaci obuocznej ślepoty. U ubezpieczonego od dzieciństwa występuje schorzenie obu oczu przejawiające się słabym widzeniem, krótkowzrocznością oraz istotnym obniżeniem ostrości wzroku. Do istotnego pogorszenia stanu zdrowia ubezpieczonego doszło w latach 1995 - 1996 roku, z uwagi na odwarstwienie siatkówki w obu oczach. Mimo leczenia ubezpieczonego w Centrum (...) nie udało się uzyskać poprawy i doszło do utraty widzenia obu oczu. W opinii z 10 kwietnia 2020r. biegły sądowy stwierdził, że z uwagi na znaczny stopień zaawansowania schorzenia oraz brak pozytywnych efektów jego leczenia, ubezpieczony od 12 roku życia jest osobą całkowicie niewidomą. W aktualnym obrazie klinicznym istniejąca u niego dysfunkcja wzroku przyjmuje postać braku poczucia światła, oczopląsu, a także częściowego

zaniku gałek ocznych i całkowitego zaniku bielma rogówki. Biegły podkreślił również, że zmiany w obrębie wzroku ubezpieczonego mają charakter wysoce degeneracyjny.

Mając na względzie kompleksowy i rzetelny charakter sporządzonej w sprawie opinii Sąd podzielił formułowane w niej wnioski. Sąd miał przy tym na względzie, że stanowisko biegłego co do oceny stanu zdrowia odwołującego nie zostało zakwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Organ rentowy w piśmie procesowym z 17 lipca 2020r. przedstawił stanowisko Przewodniczącej Komisji Lekarskiej ZUS, która oświadczyła, że przyjmuje do wiadomości opinię biegłego okulisty i nie wnosi do niej uwag (k. 34-35 a.s.). Sąd miał na względzie również i to, że wnioski z opinii są zgodne z wnioskami orzecznictwami lekarza konsultanta ZUS, który w opinii specjalistycznej załączonej do akt organu rentowego z 23 września 2019r. równie jednoznacznie co biegły w sprawie niniejszej stwierdził, że ubezpieczony nie rokuje poprawy widzenia. Sąd nie może natomiast czynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 18 września 2014r., I UK 22/14; 24 czerwca 2015r., I UK 345/14; także wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 września 2017r., III AUa 258/17).

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy stwierdził podstawy do uznania ubezpieczonego za osobę trwale całkowicie niezdolną do pracy i niezdolną do samodzielnej egzystencji. Jak wspomniano na wstępie, kwestia wpływu schorzenia narządu wzroku na zdolność do podjęcia przez ubezpieczonego pracy czy też samodzielnego podejmowania zwykłych czynności życia codziennego pozostawała poza sporem. Na tle poczynionych w sprawie ustaleń należało jednak dodatkowo stwierdzić, iż stan ten nie ulegnie poprawie. Pozytywne rokowania na przyszłość w sposób jednoznaczny i stanowczy wykluczył biegły sądowy, wskazując, że stan zdrowia ubezpieczonego, według aktualnej wiedzy medycznej, nie poprawi się. Uwzględniając zatem okoliczności stanu zdrowia ubezpieczonego, jak również wiek, stopień zaawansowania istniejących u niego schorzeń oraz proces ich leczenia, brak istotnej poprawy stanu zdrowia na przełomie lat oraz w istocie brak pozytywnych rokowań na przyszłość, Sąd Okręgowy stwierdził, że ubezpieczony spełnia warunki do przyznania mu prawa do renty rodzinnej i prawa do świadczenia uzupełniającego na stałe.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy uwzględnił odwołania P. W.

i na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. dokonał stosownej zmiany zaskarżonych decyzji: z dnia 20 listopada 2019r., znak: (...) oraz z dnia 29 listopada 2019r., znak:(...)